

Citește în fiecare zi

scrise de Lucy Brownridge
brodate de Chloe Giordano
tradusă din limba engleză de Laura Nureldin

CUPRINS

8

CELE TREI DORINȚE
Scandinavia

10

COSAȘUL ȘI FURNICA
Roma antică

12

JUPÂNUL IEPURE ȘI FÂNTÂNA
America de Nord

16

CUM ȘI-A PIERDUT URSUL COADA
Trocheză

18

POMUL CU PERE FERMECATE
China

22

DE CE BANANELE
SUNT ALE MAIMUȚEI
Brazilia

24

PESCARUL ȘI DUHUL
Siria

28

ȘARPELE-CURCUBEU
Australia indigenă

30

SFARMĂ-PIATRĂ
Japonia

34

REGELE MIDAS
Grecia antică

36

MICA ȚESTOASĂ ISTEATĂ
Mexic

40

ANANSI ȘI TESTOASA
Caraiibe

42

RĂTUȘCA CEA ZBURLITĂ
Danemarca

46

SACUL CU POVEȘTI
Cambodgia

48

ȘOARECII ȘI ELEFANȚII
India

50

OSPĂȚUL
Mali

52

FULG-DE-NEA, COPILUL ZĂPEZII
Rusia

54

DE CE PISICILE FUGĂRESC ȘOARECII
Nigeria

56

LEUL ȘI GHIMPELE
Grecia antică

60

CUM A DEVENIT PITULICEA
REGINA PĂȘĂRILOR
Irlanda

62

SURSE

CELE TREI DORINȚE

o poveste din Scandinavia

A fost odată ca niciodată un tăietor de lemne pe nume Jan. Într-o dimineață, pe când mergea prin pădure, găsi un stejar minunat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Părea că apăruse acolo ca prin farmec. Dar Jan nu credea în magie.

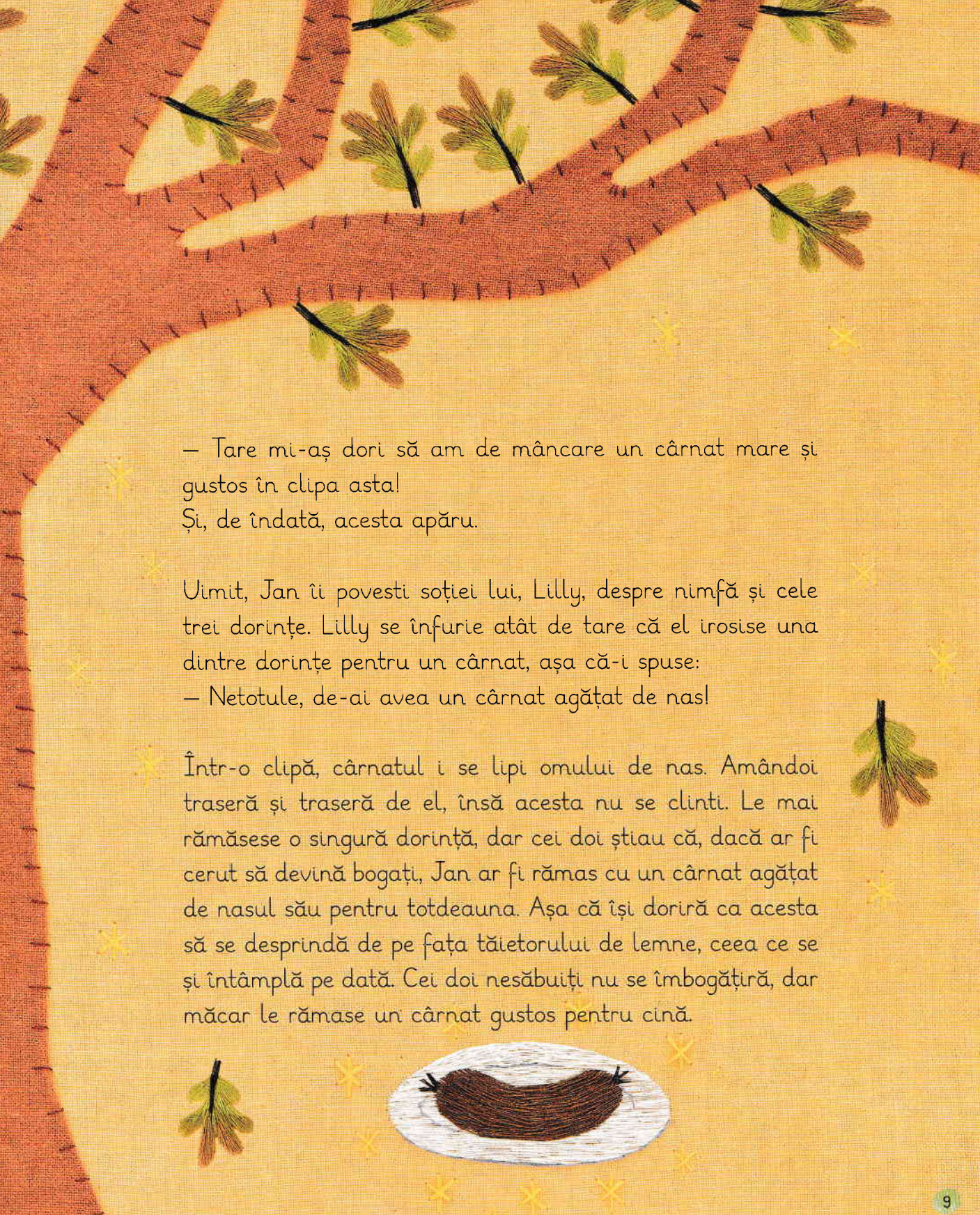
Pe când se pregătea să lovească în trunchiul copacului cu toporișca, o mică nimfă a pădurii apărui și-l rugă să se oprească.

– Tăietorule de lemne, te rog, nu-mi doborî casa, spuse ea. Dacă faci asta, eu n-o să mai am unde să locuiesc.

Tăietorul de lemne se gândi că era un copac tare frumos și ar fi fost păcat să-l doboare, așa că lăsă jos toporișca.

Drept răsplată pentru bunătatea lui, nimfa spuse că avea să-i îndeplinească trei dorințe. Politicos, Jan îi mulțumi, dar își văzu de drum, pentru că Jan nu credea în magie.

Jan munci din greu în pădure toată ziua. Când ajunse acasă în seara aceea, era foarte înfometat. Se așeză la masa din bucătărie și spuse:

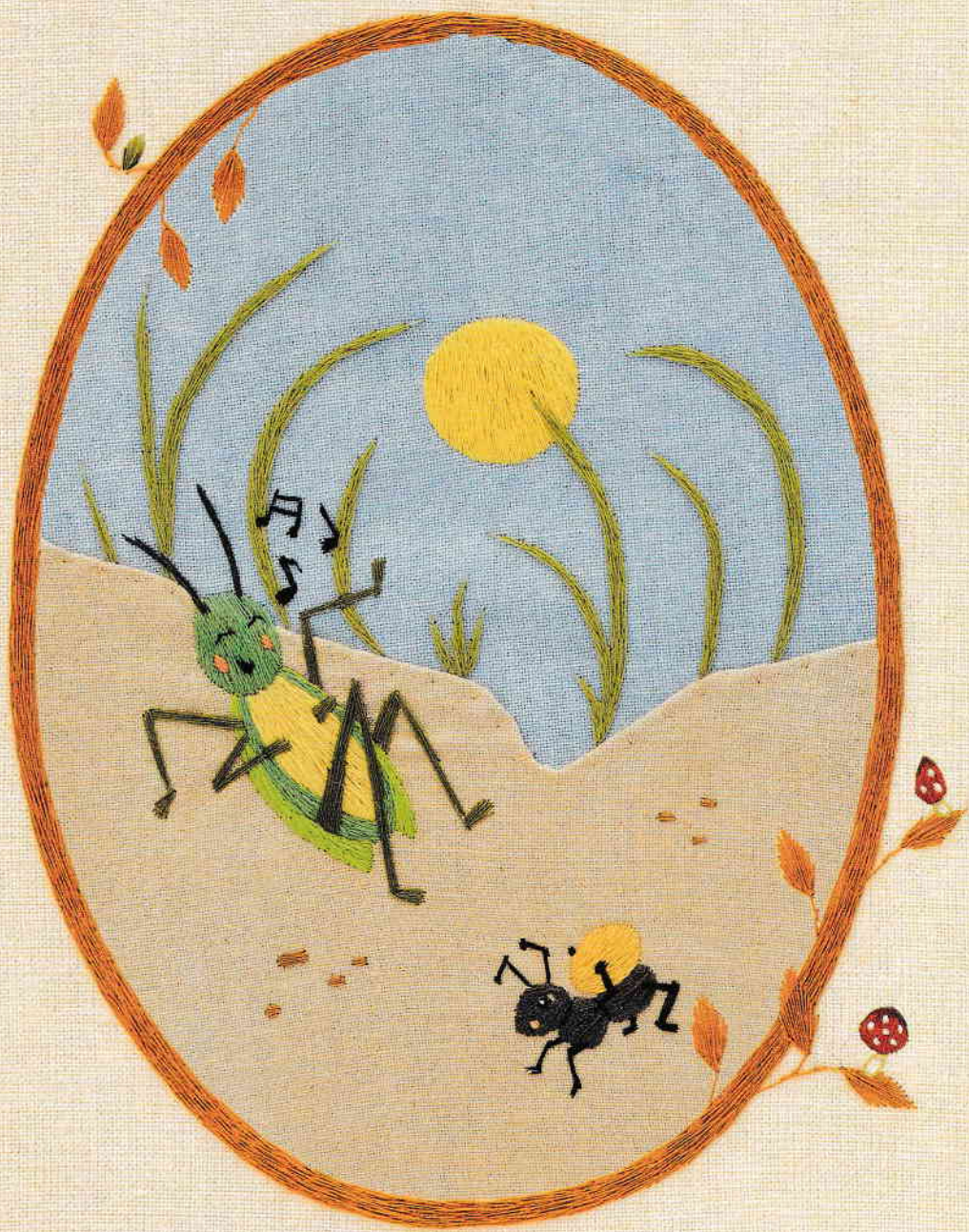
— Tare mi-aș dori să am de mâncare un cârnat mare și gustos în clipa asta!
Și, de îndată, acesta apăru.

Uimit, Jan îi povesti soției lui, Lilly, despre nimfă și cele trei dorințe. Lilly se înfurie atât de tare că el irosise una dintre dorințe pentru un cârnat, așa că-i spuse:

— Netotule, de-ai avea un cârnat agățat de nas!

Într-o clipă, cârnatul i se lipi omului de nas. Amândoi traseră și traseră de el, însă acesta nu se clinti. Le mai rămăsese o singură dorință, dar cei doi știau că, dacă ar fi cerut să devină bogați, Jan ar fi rămas cu un cârnat agățat de nasul său pentru totdeauna. Așa că își doriră ca acesta să se desprindă de pe fața tăietorului de lemne, ceea ce se și întâmplă pe dată. Cei doi nesăbuiți nu se îmbogățiră, dar măcar le rămase un cârnat gustos pentru cină.

COSAȘUL ȘI FURNICA

o fabulă din Roma antică

În aerul greu și uscat al unei zile fierbinți de vară, se auzea doar frumosul cântecel al unui cosaș mititel.

– Căldura soarelui îmi umple inima de voieșie. Sunt atât de norocos că-mi pot împărtăși bucuria cu celelalte insecte cântând! își spuse el.

În vreme ce cosașul cânta, o furnicuță harnică trecu în grabă pe lângă el, cărând o boabă grea de porumb. Cosașul îi spuse furnicii:

– Zăbovește puțin, odihnește-te. Bucură-te de muzică și de soare împreună cu mine.

Furnicuța scutură din cap:

– Nu pot, iarna va veni în curând și trebuie să pun deoparte cât mai multe provizii de grânel

Când sosi iarna, furnica stătea la căldură, în mușuroiul ei, înconjurată de mâncare din belșug, dar se simțea tare singură. La un moment dat, șirul gândurilor îi fu întrerupt de o bătaie în ușă. Era cosașul, acum slab și nins:

– Dragă furnicuță, am cântat toată vara. Nu mi-am făcut provizii, iar acum mor de foame. Ai vrea să-ți împarți cu mine mâncarea, așa cum eu am împărțit cu tine cântarea mea veselă?

Furnica se întristă amarnic atunci când își văzu prietenul așa de amărât. Îl invită înăuntru, dar cu o condiție. Cei doi se învoiră ca, jumătate din timpul petrecut în furnicar, cosașul să-l petreacă învățând de la furnicuță cum să muncească din greu ca să nu moară de foame anul următor. La rândul-i, cosașul se oferă să-o învețe pe furnică să cânte, astfel încât și ea să fie veselă.

În anul ce urmă, amândoi munciră și cântară toată vara, iar, când veni iarna, mâncară împreună și își ținură de urât unul altuia. Învățaseră că, pe cât de important era să aibă pântecul plin, pe atât de important era să aibă și inima plină.

JUPÂNUL IEPURE ȘI FÂNTÂNA

o poveste din America de Nord

Într-o zi fierbinte de vară, Jupânul Iepure împreună cu frații și surorile sale munceau de zor, plantând porumb și cartofi ca să aibă ce mânca peste iarnă. Jupânului Iepure îi era cald, obosise și era sătul de munca sub soarele arzător. Își spuse: „Cu siguranță nimeni n-o să observe dacă plec pe furiș ca să mă întind nițel la umbră”. Așa că, atunci când ceilalți erau cu spatele, plecă țopăind să caute locul perfect unde să tragă un pui de somn. Zări o găleată de metal strălucitor așezată la umbră, pe un morman de cărămizi - nimeni n-avea să-l vadă acolo!

Sări în găleată, iar aceasta căzu cu un șuierat prelung tot mai jos. Pe când cădea, o altă găleată trecu în viteză mare pe lângă ea, dar în sus. Câteva clipe mai târziu, găleata Jupânului Iepure ateriză cu un plescăit zgomotos, iar el își dădu seama că era pe fundul unei fântâni adânci.

Jupâneasa Vulpe, căreia îi plăcea să-i joace feste prietenului ei, Jupânul Iepure, stătuse cu ochii pe el toată dimineața și-l urmărise până la fântână. Vulpea se întreba ce căuta un iepuraș la fântână și, orice ar fi fost, de ce nu-i spusese și ei? Se gândi că Jupânul Iepure trebuie să fi ascuns o comoară acolo, jos.